

We wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego z dnia 3 czerwca 2019 r., Anna Bucz, zam. Września, ul. Pijarów 2, PESEL 70110213245 wskazała, że postanowieniem z 21 czerwca 2014 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu przyznał na jej rzecz od Skarbu Państwa kwotę 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym w sprawie o zapłatę z jej powództwa. Przyznana kwota, którą wnioskodawczyni otrzymała w dniu 25 czerwca 2014 r., stanowiła zadośćuczynienie za krzywdę moralną, spowodowaną przewlekłością postępowania.

Na tle tak przedstawionego stanu faktycznego skarżąca zadała następujące pytanie: czy wskazana we wniosku kwota podlega opodatkowaniu?

Zdaniem wnioskodawczyni przyznana jej kwota tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę moralną, spowodowaną przewlekłością postępowania, stanowi dla Skarbu Państwa sankcję za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości, zaś dla niej rekompensatę za przewlekłość postępowania w sprawie. W ocenie wnioskodawczyni, świadczenie to ma charakter publiczno-prawny, a nie cywilnoprawny w ścisłym tego słowa znaczeniu.

W interpretacji indywidualnej z dnia 14 czerwca 2019 r., nr IN-205/19, doręczonej w dniu 17 czerwca 2019 r., Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej uznał stanowisko wnioskodawczyni za nieprawidłowe. W uzasadnieniu Dyrektor odwołał się do art. 21 ust. 1 pkt 3 i pkt 3b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 ze zm. - dalej zwana: „u.p.d.o.f.”) oraz art. 448 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2014 poz. 121 ze zm.). Zdaniem organu przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie różnicują świadczeń odszkodowawczych w zależności od tego, czy dotyczą naprawienia szkody majątkowej, czy niemajątkowej, a tym samym użyte przez ustawodawcę pojęcie odszkodowania należy odnosić również do zadośćuczynienia pieniężnego za szkodę niemajątkową (tj. za doznaną krzywdę). Oznacza to, że użyte w przepisie art. 21 ust. 1 pkt 3b u.p.d.o.f. pojęcie odszkodowania odnosi się także do zadośćuczynienia, będącego formą wynagrodzenia za krzywdę poszkodowanego. Zdaniem organu użyte w art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2016 r. poz. 1259 ze zm.) wyrażenie „suma pieniężna” nie stanowi typowego naprawienia szkody, nie jest ani odszkodowaniem, ani zadośćuczynieniem. Nie jest to bowiem odszkodowanie za poniesione straty i utracone korzyści (art. 361 § 2 k.c.), ani zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w rozumieniu art. 445 k.c. (art. 24 § 1 i 448 k.c.). Zdaniem organu, gdyby ustawodawca chciał, aby przyznawana stronie skarżącej w trybie ustawy „suma pieniężna” miała charakter odszkodowania bądź zadośćuczynienia, to odpowiednio użyłby tych pojęć.

Organ stwierdził, że otrzymana przez wnioskodawczynię suma pieniężna – zasądzona od Skarbu Państwa na jej rzecz w wyniku stwierdzenia przewlekłości postępowania – stanowi źródło przychodu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f., z którego dochód podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym na zasadach ogólnych. Brak jest bowiem podstaw do zastosowania zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 3b u.p.d.o.f., gdyż wskazana suma pieniężna nie ma charakteru odszkodowania, bądź zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przygotuj w imieniu Wnioskodawczyni skargę do sądu. Dane pełnomocnika: Józef Kowalski, radca prawny, Poznań, ul. Czerwona 8, przyjmując że termin do wniesienia skargi nie upłynął.